

นิทานของพ่อ

นำเสนอเมื่อ : 7 ธ.ค. 2552

กาลหนึ่งนานมาแล้ว นานเท่าไรไม่รู้ พ่อมักจะเริ่มต้นเรื่องอย่างนี้ทุกครั้ง มีเจ้าหญิงอยู่องค์หนึ่ง เจ้าหญิงคนนี้เป็นคนขยัน ทำอาหารเก่ง ชอบทำงานบ้านเสมอ ๆ เจ้าหญิงของพ่อ มักจะเป็นคนที่ขยันเสมอ ๆ ...

เจ้าหญิงได้พบกับชายแปลกหน้าคนหนึ่งในส่วนดอกไมขวาง ๆ ปราสาท ในขณะที่เจ้าหญิงกำลังเก็บดอกไม้...

เมื่อผมพิมพ์มาถึงตรงนี้ ก็ต้องลากแถบคำสั่งแล้วกด Delete ลบข้อความนี้ทิ้งเสียทั้งหมด

หลังจากที่ผมนั่งจ้องอยู่ที่หน้าจอคอมพิวเตอร์ครึ่งชั่วโมงแล้วมั้งแต่งงานเขียนของผมก็ยังไม่เหมือนเดิมไม่มีอะไรคืบหน้า ไม่มีอะไรขยับเขยื้อนไปสักอย่าง ทั้ง ๆ ที่ผมจะต้องส่งต้นฉบับในวันพรุ่งนี้แล้ว แยะจริง ๆ สมารถหายไปไหนหมดนะ บรรยายกาศ ภาพความหลังในวัยเด็กหายไปไหนหมดนะ

-- นี่ผมคิดผิดหรือเปล่าหนอ? --

ที่รับงานเขียนเรื่องสั้นเกี่ยวกับพ่อมา ก็เพราะคำสั่งนี้ว่า "พ่อ" นี่แหละที่ทำให้ผมเขียนไม่ออก ไม่รู้จะเขียนอะไร เพราะพ่อไม่เคยอยู่ในความทรงจำของพ่อ หรือเป็นอิริยาบถของพ่อคนอื่น ๆ จนบางครั้งผมมีความรู้สึกราวกับว่า พ่อกับผมเป็นคนแปลกหน้าที่ต่างวัยและบังเอิญมาอาศัยอยู่ภายใต้ชายคาเดียวกัน

พ่อยังเป็นคนทำลายครอบครัว ทำลายความรักที่มีต่อพ่ออย่างหมดสิ้นจนแม่ขุนไมไหวตองหยาร่างกันไปไหนที่สุด และพ่อยังจะทำลายความฝันของผมนึก

ผมนึกอยากเรียนหนังสือ ผมชอบงานเขียนหนังสือ ผมบอกกับพ่อในวันที่พ่อบอกให้ผมเลิกเรียนหนังสือ และออกมาช่วยกันทำงานที่โรงกลึงของตนเอง

"แกจะเรียนไปทำไมรู้กัหนา กิจการของพ่อกี่มี แล้วไอความฝันบา ๆ บอ ๆ ของแกอีก" พ่อตะโกน

"ผมทิ้งมันไม่ได้ ผมทิ้งความฝันของผมไม่ได้หรอกพ่อ" ผมเถียง

"แต่แกต้องทิ้งมัน แกต้องมาช่วยฉันทำงาน" พ่อยื่นคำขาดตอบกลับมา

"พ่อ.... มันหมดสมัยที่พ่อจะบังคับลูกแล้วนะ" ผมเถียงอย่างไม่ลดละ

"แต่ฉันจะบังคับแก" พ่อยื่นกรามพร้อมกับยื่นคำขาด

"พรุ่งนี้แกต้องไปลาออก"

พ่อไม่เคยถามผมสักคำว่าการกระทำอะไร เออะ อะไร พ่อก็บังคับผม ผมเกลียดพ่อ" ผมตวาดใส่พ่อพร้อมสีหน้าแดงก่ำ

ฝ่ามืออันหนักอึ้งของพ่อกระทบลงบนใบหน้าแกมขวางขวางของผมน้อยอย่างจัง ผมหันขวา สวนเงาของฝ่ามือเอ๋ยด้วยเนื้อตัวสีเทา

"แกออกไป.... แกออกไปจากบ้านของฉันเดี๋ยวนี้แหละ แกไม่ใช่ลูกฉัน"

"ดูแลตัวเองดี ๆ นะ" ผมหันมาบอกน้องชายที่ยืนอยู่ห่าง ๆ

แล้วผมจึงก้าวเดินออกจากบ้านหลังนั้นมา ไม่หันหลังกลับไปมองอีก ด้วยความเคียดแค้นที่คุกรุ่นอยู่ในใจ

นับจากวันนั้นมา.....

ผมเลือกใช้ชีวิตอยู่ในห้องเช่าหลังหนึ่งตามลำพัง .
ยังดีที่มีเงินเหลืออยู่ในบัญชีเกือบหมื่น ซึ่งมันก็พอจะเป็นค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ได้บ้าง
แต่ผมก็ยังเผ่าทางงานทำอยู่หลายที่ แต่มาติดอยู่กับการเป็นนักแสดงสมทบหรือที่ใคร ๆ
เรียกกันติดปากว่า "ตัวประกอบ" เพื่อแลกกับเงินเพียงไม่กี่ร้อย
แต่ผมก็ยังไม่ละทิ้งความฝันที่อยากจะเป็นนักเขียนหรือก ผมเผ่าฝึกฝีมืองานเขียนจนคิดว่าดีพอ
ถึงได้ลองส่งไปลงยังนิตยสารฉบับหนึ่ง

จนในที่สุดก็ได้รับการตีพิมพ์ ผมเริ่มมีความสุขกับการเขียนหนังสือมากขึ้น

เมื่อความฝันของผมเป็นจริง

หนังสือเล่มแรกในชีวิตของผมพิมพ์เสร็จเป็นรูปเล่มเรียบร้อยแล้ว ผมรับหนังสือจากพี่ใหม่มา
เปิดออกดูทีละหน้า ๆ ครั้งแล้วครั้งเล่าไม่อยากเชื่อเลยว่าผมจะมีโอกาสแบบนี้จริง ๆ

"นี่มันสุดยอดความฝันของผมเลยครับพี่ ขอขอบคุณมากครับ"

ผมพูดด้วยสีหน้าและแววตาลิงโลดใจ

"เอา! นี่หนังสือของนักเกาเหล่ม พี่ไหนทเอาไว้อแจกเพื่อน ๆ"

ถ้าไม่พออย่าก็เข้ามาเอาใหม่ละกัน" พี่ใหม่เอ่ยพร้อมหยิบห่อกระดาษยื่นให้ผม แล้วเอ่ยบอก

"และนี่เช็คเงินสดค่าเรื่อง"

"ขอบคุณมากครับ พี่ใหม่"

ผมรับเช็คค่าความคิดคำน่าหุ้มของผมมาถือไว้ด้วยความรู้สึกที่บอกไม่ถูก

แต่ที่แน่ ๆ มันเต็มเปี่ยมจนล้นไปด้วยความภาคภูมิใจ

มาถึงตอนนี้ผมมั่นใจใจใคแล้วว่าสิ่งที่เกิดขึ้นเป็นความจริง ไม่ใช่ความฝัน

ผมอยากให้พอรู้เหลือเกินว่าในที่สุดผมก็ทำความสำเร็จได้สำเร็จ

ผมละภาพความหลังเก่า ๆ

ละสายตาจากหน้าจอคอมพิวเตอร์ด้วยการไปเดินเล่นที่ท่าน้ำสายน้ำแห่งเจ้าพระยา

ยังคงไหลเวียนไม่ขาดสาย ปรกกายแสงจากดวงอาทิตย์สะท้อนผืนน้ำระยิบระยับ เรือสำนั้อย

เรือสำนั้อยลอยอย่างเชนเคย ที่ตรงนั้นละที่ทำให้ผมมีความสุข รู้สึกสบายอกสบายใจทุกครั้ง

และมักจะได้คำตอบหรือแนวพล็อตเรื่องอยู่เสมอ ๆ

วันนี้ผมก็หวังไว้เช่นนั้นเหมือนกัน เสียงเรียกเครื่องเพจเจอร์ทำลายความเรียบนั้นลง

"พอดูกรฤษ ทรีบมาด่วนนะ"

ผมกดดูข้อความจากน้องชายอ่านซ้ำไปมา ใจหนึ่งลังเลจะไปตีหรือไม่ตี

แต่ขณะสิริบก้าวออกไปก่อนโดยไม่รู้อาตอบ

"ทำไมถึงเป็นอย่างนี้ละ" ผมถามน้องชายเมื่อไปถึงโรงพยาบาล

"ก็พอนะสิ ทำหนังสือหลงกลางถนน เลยหยุดเก็บ ก็เลย..." น้องชายพูดเสียงสั้นเครือ

"แค่นั้นสิเนี่ยนะ เอามาแลกกับชีวิต พอนี่นาหรือเปล่า" ผมยังววยหุดวาวพอ

"ถ้าไม่ใช่หนังสือของพี่ พี่ก็คงไม่เก็บหรอก"

คำพูดของน้องชายทำเอาผมอึ้งไปพูดไม่ออก หนังสือของผม เพราะหนังสือของผมหรือ

"พุดพุดว่า หนังสือของพี่วางแฉง พี่ก็รีบไปซื้อทันที

พุดบอกว่า...ไม่ซื้อไม่ได้...นี่ผลงานของลูก

นี่ความฝันของลูกและพุดยังบอกอีกว่าพุดจะซื้อหนังสือของพี่ทุกเล่ม"

น้องชายของผมเอ่ยตอด้วยน้ำเสียงสั้นเครือ

มาถึงตรงนี้หยาดน้ำใสก็เริ่มไหลเอ่อรินอยู่เต็มขอบตาของผม

น้องชายของผมยังสาธยายให้ฟังตออีกว่า...

"พี่ใหม่พุดคิดถึงพี่มากแค่นั้น พุดคิดถึงพี่เสมอเนะ พุดอยากให้พี่กลับมาอยู่ด้วย

พุดยังบอกอีกว่า พุดจะไม่บังคับอะไรลูก ๆ อีกแล้ว

ชีวิตเป็นลูกพุดอยากให้ลูกเลือกเดินเองแต่พุดจะคอยอยู่ข้างหลังคอยเป็นกำลังใจให้

ในยามที่ลูกเหนื่อยล้าทอ พุดยังบอกอีกว่า...

พุดเชื่อว่าลูกสามารถทำความสำเร็จของตนเองเป็นจริงขึ้นได้อย่างมั่นคง"

คำพูดของน้องชายทำเอาน้ำตาที่เต็มไหลอาบแก้มเมื่อครู่ไหลอาบแก้มอย่างไม่รู้ตัว

ผมไม่เคยรู้สึกดีกับพุดมาก่อนอย่างนี้ ผมไม่เคยรู้สึกรักพุดมาก่อนเท่าครั้งนี้

ถึงเวลานี้ผมใดแต่นั่งรอเวลาที่ผมจะเฝ้าเขาสวมกอดตรงของพุดอีกครั้ง จะนานแค่ไหนไม่รู้

เวลาผันผ่านไปนานก็ชั่วโมงผมมีอาจทราบใด กว่าที่ประตูห้องฉุกเฉินนั้นจะเปิดออก

แล้วผมจะกลับไปบ้านหลังนั้นอีกครั้ง

กลับไปหาไปสู่อ้อมแขนของพุดอีกครั้งและครั้งนั้นมันคงทำให้ผมเขียนเรื่องสั้นได้ทันส่งต้นฉบับวันพุดนี้แน่นอน

ผมตั้งชื่อเรื่องรอไว้ก่อนแล้ว...

'นิทานของพ่อ'

พ่อคนเดียวที่สอนให้ผมรู้จักตัวเองให้ผมเข้มแข็ง ให้ยืนหยัดได้ด้วยตัวเอง

สองแขนสองขาของตัวเอง

ผมอยากบอกว่า ผมรัก รักมาก อย่างที่ไม่เคยรักมาก่อน และ....

ผมก็รักพุดไม่น้อยกว่าที่รักแมหรือก

แหล่งที่มา : เรื่องสั้นที่เคยลงในขายหัวเราะ